

► Grégoire herbouwt afgebrand

rijksmonument in Deest

Oude Dries

▲ Grégoire woont en werkt tijdelijk in de oude Deester pastorie.

Kenne Grégoire uit Deest werd op dinsdag 13 december van het vorig jaar 65. Een dag die hij nooit meer zal vergeten.

*omgevingen van vader
20 maart 2017*

Bert Luijpen
Deest

„We waren op de dag dat ik 65 werd allebei thuis. Ik keek rond half acht 's avonds bij de open haard tv. Daar werd een lied vertolkt van Alex Roeka: die had net zondags op mijn verjaardagsfeestje opgetreden. Dus ik roep Kersti, mijn vrouw. Die komt en zegt 'Ben je de boel in de hens aan het stoken? Het staat hier vol rook'. Ik loop naar buiten en er komt overal rook uit de kap...”

Waarschijnlijk werd hout tegen de schoorsteen, zó heet, dat het ging smeulen, waarna de gloed-nieuwe rieten kap – „Hij was net een week klaar! De laatste termijn betaalden we de week na de brand pas!” – vlam vatte.

Dan is er geen houwen meer aan: het twee eeuwen oude monument, in bijna twintig jaar met eigen handen en ingehuurd krachten zorgvuldig van kelder tot kap gerestaureerd, valt aan de vlammen ten prooi.

Alles is weg. Alles. „Ik had alleen de broek nog, die ik aan had. De volgende dag hebben we een nieuwe tandenborstel, onderbroeken en zo gekocht”, aldus de kunstschilder en beeldhouwer.

Er worden nog wat schilderijen uit de vlamme gered. Maar naar schatting zo'n 100 gingen verloren.

den die Kenne zelf maakte, plus nog een twintigtal van anderen, waaronder zijn vader.

„Het huis stond helemaal vol kunst. Eigen werk en werk van anderen dat we verzamelden. Meubelen, antiek. Weg, allemaal weg. De dag erna stond je binnen tot over je enkels in een dikke zwarte drab.”

Geen spoor

De bronzen beelden zijn allemaal gesmolten. Van de schilderijen is helemaal niets meer over. „Ook van een grote kop van chamotte klei is geen spoor meer gevonden.”

Het huis was het vijfde of zesde dat Grégoire deels eigenhandig opknapt. „Dat vond ik altijd hartstikke leuk.” Maar van het huis van het monument

genieten, denkt hij.

„Het wordt een droom die je herhaalt. Die je al eens beleefde.” Grégoire denkt straks wel weer aan de Kweldam te gaan wonen. „Al was het huis wel heel groot voor twee mensen, nu de kinderen op kamers wonen. Dus we speelden al wel met het idee om uiteindelijk naar iets kleiner om te zien.”

Op het rijksmonument rust een herbouwplicht: „Zou je dat niet doen, pleeg je een economisch delict, kun je zelfs celstraf krijgen.” Dus ziet het pand er van buiten straks weer uit, zoals vóór 13 december. Grégoire hoopt volgend voorjaar opnieuw riet te kunnen dekken. „Daarna kunnen we binnen aan de gang. De planning is, dat we over twee jaar helemaal klaar zijn.”

dam nog slechts buitenmuren en wat stukken binnenmuur naar de hemel. Het immense huis mat zo'n 2.500 kuub: zo'n acht rijtjeswoningen. De schade wordt geraamd op meer dan een miljoen. Exclusief de verloren gegane kunst: „Die valt niet te verzekeren. Dat is een verschrikkelijk gedoe.”

Hij glimlacht, denkend aan hoe hij met een tuinslang de brand te lijf ging. „Ik was helemaal daas. Riep alleen maar 'Dit gebeurt niet!

“Of het kunstzinnig is, weet ik niet. Het werkt in ieder geval wel therapeutisch

Dit gebeurt niet!’ Schreeuwde dat mijn vrouw een trapje moest halen, omdat dat straalje niet hoog genoeg kwam. Terwijl de vlammen steeds hoger uit het dak sloegen...”

Inmiddels werkt Grégoire in de voormalige Deester pastorie, waar ze zolang onderdak vonden, voorzichtig weer aan nieuw werk. Een verzameling kannen en kruiken, geblakerd, verwrongen en gebutst teruggevonden, vormen inspiratie. „Of het kunstzinnig is, weet ik niet. Het werkt in ieder geval therapeutisch.” Grégoire, relativerend: „Weet je: het leven is vol risico's en dit is er een van. Mensen die uit Syrië gevlucht zijn, hebben helemaal niets meer. Wij hebben nog altijd de infrastructuur van ons leven, onze familie en vrienden. Dat maakt het relativeren makkelijker.”

▲ Kenne Grégoire in de restanten van zijn boerderij. 'Het was een rijksmonument, daarop rust een herbouwplicht.'

FOTO'S: EVELINE VAN ELK

